

НЪКОГА

Помня, тежка, люта зима бѣше
нѣкога по насъ,
вънѣ сърдито бурята ревѣше
съсъ пресипналѣ гласѣ.

Следѣ вечеря въ нашата кжшурка,
въ тихий полумракѣ
мама сѣда съ писаната хурка
и заприда пакѣ.

Татко ми успѣлъ е да захърка,
върналѣ се отъ пжтъ;
котката до менѣ лежи и мърка
въ топличкия кжтъ.

Баба ми ту дрѣме, ту поглежда
съ погледѣ уморенѣ
и сънливо почва да нарежда
приказки за менѣ:

— Въвъ земя далечна и незнайна
и до днесѣ живѣй
въ свойта кжща чудна и потайна
омагьосанѣ змей.

Билѣ е нѣкога той пакосливо,
палаво дете,
никога не сѣдалѣ търпеливо
книжки да чете.

Презѣ деня все ходѣлъ и се скиталѣ
неизвестно гдѣ,
вечерѣ късно връщалѣ се и питалѣ
— Що ще се яде? ...

Слушахѣ азѣ и тогѣшнѣ дѣцѣ
но ме бѣше страхѣ,
че и азѣ до късно като змея,
скитахѣ и играхѣ